

ဝန်ခင်း

Read on the move

လရောင်ကျွန်းရင်

နှစ်ဖက်လှေစာပန်းချီ

အခန်း (၁)

“ကိုအေးသောင်း .. ခင်ဗျားကျွန်တော့်သမီးလေး ပြန်ရောက်လာရင် ကိုယ့်သမီးလေးလို သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပါဗျာ၊ သူပြန် မရောက်မချင်း ဒီကိစ္စတွေကိုမသိပါစေနဲ့ ”

စီရင်ချက်ချပြီးသည့်အချိန်မှာ တရားခွင်မှာ နာကြားကြသည့် လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ သွားလာနေကြသည် ။ ဒီအမှုနှင့်ပတ်သက် တာတွေကို တီးတိုးပြောဆိုဝေဖန်ကြ၏။

ထို့ပြင် လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် ဒေါက်တာဦးစိန်ဝင်းကို အံ့သြသောအကြည့်တွေနဲ့ သိသာစွာ ကြည့်ရှုဝေဖန်နေကြတာ ပေါ်တင်။

ဦးအေးသောင်းက ဦးစိန်ဝင်းရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“စိတ်ချပါ၊ သမီးကို ကျွန်တော့်သမီးလေးလို ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်သလိုလည်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ ထောင်ကျသွားတဲ့ လူကြီးပိုင်းတချို့လို ခင်ဗျား မဖြစ်အောင်သာဂရုစိုက်ပါ”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှစ်ယောက်၏ အကြည့်တွေက ဟန်ဆောင်မာကျောနေကြပေမယ့် ကြေကွဲခြင်းတွေက သိသာစွာဖြစ်ထွန်းကြ၏။

“စိတ်ကိုတင်းထားပါ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပကာသနတွေကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပြီး ကိုယ့်သမီးအတွက် အသက်ရှင်ရမယ်ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ရပ်တည်

စမ်းပါ”

ထောင်ထဲမှာ ပဲ သေဆုံးသွားကြသည့်လူကြီးတွေကို နမူနာယူပြီး ဒီ လိုမဖြစ်ဖို့ သတိပေးတာမှန်း ဦးစိန်ဝင်းလည်း နားလည်သည်။ ။

“ဆရာဝန်တွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်မြင့်မားတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် ကံတရားကိုတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ က ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တွေပဲဗျာ၊ ကံ,ကံ၏ အကျိုးကို လက်ခံနားလည်ရမှာ ပေါ့ဗျာ၊ တရားကိုနတ်စောင့်ပေမယ့် ကံကြမ္မာကို စောင့်ရှောက်မပေးနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားစေတနာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရမယ့် လက်ရှိဘဝကို ပိုပြီးနားလည်စေချင်တာ၊ ခံနိုင်ရည်မွေးစေချင်တာ၊ ကိုယ်မှားတာ မှန်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ကုသပေးနေရတဲ့ ပေးရှင်ကိုပြန်ပြီး ဆေးထိုးသတ်တယ်ဆိုတာ...”

ပြောရင်း ဦးအေးသောင်းမျက်နှာမဲ့သွားပြီး ခေါင်းခါ၏။

“လူတွေအမြင်မှာ အတော်မဖွယ်မရာတဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ တော့ ဘဝပျက်မတတ် ထိခိုက်ရတဲ့ စွပ်စွဲမှုပါ၊ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဒီထိခိုက်မှုကို ခံနိုင်ရည်မရှိမှာ ကျွန်တော်ကစိုးရိမ်တာ၊ ထောင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်စလက်ခတ်အဖြစ်မခံပါနဲ့ ”

မျက်ရည်ဝေနေသည့် ဦးစိန်ဝင်းကပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားရှာသည်။ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အမှန်တရားက ဘယ်တော့မှ ပေါ်မလာဘဲလည်း ပျောက်ဆုံးနေတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမနှိပ်စက်နဲ့ ဗျာ၊ ခလုတ်တို

ကံလဲတဲ့ သူတိုင်း အကျမလှကြဘူး၊ ငါ့လောက်ကံဆိုးတာမရှိဘူးလို့ တွက်လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျား သူများ တွေလမ်စဉ်တွေကို လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် သေချာမှတ်ထားပါမယ်”

ရဲတွေရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုနဲ့ အချုပ်ကားဆီကို လျှောက်လှမ်းခဲ့စဉ် အမျိုးမျိုးသောအကြည့်တွေနဲ့ ဝေဖန်စကားတို့ သည် ..

“သေတဲ့ ကောင်လေးက ဆင်းရဲရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သားသမီးအရွယ်လေးအေ”

“ငါတို့ ကြားတာတော့ သူ့သမီးကို နှောင့်ယှက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုလားပဲ၊ ခုထိ နှောင့်ယှက်နေလို့ သူ့ရှေ့ရောက်လာတာနဲ့ ဆေးထိုးသတ်ပစ်တာ နေမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ကောင်လေးမှာ နောက်ကလိုက်မယ့်လူမှ မရှိတာ”

“ဒါပေမဲ့ တရားကိုနတ်စောင့်တယ်လေ၊ သူ့ကို တရားစွဲမယ့်သူတော့ ပေါ်လာတာပဲ”

ဦးစိန်ဝင်း ခြေလှမ်းမှန်နေဆဲပေမယ့် ကားအနားအရောက်မှာ ရှေ့မှာ ပေါ်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

အသားနီစပ်စပ် မျက်နှာရှည်သယောင်နှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ဂျာကင်အနက်ကို ဝတ်ထားကာ ဘောင်းဘီရှည် ကော်ဖီရောင်နှင့် မျက်မှန်အနက်အကြီးကြီးကို တပ်ထား၏။

ထိုသူကို ဦးစိန်ဝင်း သေချာသိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတော့မဟုတ်.

ထိုသူကလည်း ဦးစိန်ဝင်းမျက်နှာကို အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေပြီး မှ နှုတ်ဆက်စကားမဟုတ်သော...

“ခင်ဗျားစကားကို ယုံကြည်သွားပြီလို့ တော့ မထင်နဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းတွေက ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထောင်ကျခံပြီး ဝှက်လျှိုထားရလောက်အောင် များ တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါထောင်ကျခံလိုက်တာနဲ့ ပြီးသွားမှာ ပဲလို့ ထင်လိုက်ရင်တော့ အမှားကြီးမှားပြီ”

ဦးစိန်ဝင်းက အံ့ကြိတ်ထားပေမယ့် ဘာမှ မဖြေ။

“ခင်ဗျားလို ဆင်းရဲတွင်းကတက်လာခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်အစုတ်ပလုတ်အတွက် ဆယ်သက်လောက်အသေခံပြီး လဲယူရရင်တောင် နည်းသေးတယ်လို့ ပြောရမှာ ”

“ငါ့ကို ဘယ်သူယုံယုံမယုံယုံ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာတွေမှန်းတောင် မသိဘူးလို့ ငါပြောပြီးသား”

“ဟား..ဟား..ဟား..ဟား”

ရယ်နေသူကို စိုက်ကြည့်ကာ ဦးစိန်ဝင်းက ရှောင်ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်တက်ဖို့ ခြေလှမ်း၏။ ထိုသူက သူ့ကိုယ်နဲ့ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ...

“နားထောင်သွားဦး၊ ခင်ဗျားအသေခံပြီး သားဖို့ သမီးဖို့ ချန်ရစ်ခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးတွေရှိရင်လည်း အလကားဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ .. အဟွန်း”

ဦးစိန်ဝင်းမျက်နှာကြီး ဆတ်ခနဲ မော့လာလျှင် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုသူက ပိတ်ကွယ်ထားခြင်းကို ဖယ်လိုက်ပြီး မျက်နှာမော့ရယ်၏။
သို့သော် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်တာမဟုတ်ဘဲ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လှောင်ရယ်တာဖြစ်ကာ...

“ကျုပ်တို့ လူတွေ စင်ကာပူကို အလည်သွားကြတာလေ၊ လက်ဆောင်ကောင်းတွေ ပါလာမယ်ထင်တာပဲ၊ ဟားဟားဟား”

ထိုရယ်သံကြောင့် ဦးစိန်ဝင်းကားထဲရောက်ခဲ့သည် အထိ အံ့ကြိတ်နေမိခဲ့ဖြစ်ကာ...

ငါ့သမီးကို ထိရဲထိကြည့်...။

* * *

အခန်း(၂)

“ညီမ..တို့ကျိရုံးချုပ်သွားတဲ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့ လား”

“ပြေခဲ့တယ်မာရီ၊ အူတိုရာမာကိုယ်တိုင် လက်ခံတွေ့တယ်၊ သူ့လက်မှတ်ရော၊ လိုအပ်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေကိစ္စတွေပါ အဆင်ပြေခဲ့တယ်”

“အိုကေပေါ့နော်၊ ပြန်သွားရင်တော့ တို့ ညီမ အမြင့်စားရာထူးနဲ့ ငြိမ့်ပေါ့၊ ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း”

“သဲန့်(ခ်)ယူ..”

မာရီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းရှေ့ရောက်လာတော့ သော့ရှာနေမိစဉ်..

“ဟေး”

“အာ..မနူးရိုးမား”

ဂျပန်လိုနှုတ်ဆက်ကြရင်း မြန်မာစကားဝဲဝဲလေးနှင့် မနူးက အနားရောက်လာသည် ။ အပြင်သွားမလို့ ဝတ်စားထားပုံလည်း ပေါ်ကာ...

“တစ်ပတ်လောက် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“တို့ကျိမှာ ပါပဲ၊ ဟိုမှာ အလုပ်တွေရှိတာနဲ့ ပြန်မလာဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ မနူး နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့ ရိုးရာပွဲရှိလို့ သွားကြမှာ ၊ အပန်းဖြေရင်းလို

ကံခဲပါလား၊ ဒီခန်းတွေမှာ လူသိပ်ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ဝေးကပြန်ရတော့မှာ လေ၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ လေးတွေ ပြင်ရဦး မှာ မို့လို့ ”

“ဒါဖြင့်ရော .. စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်၊ ဝေးမရှိတဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ”

ဟင်!...

စာအိတ်ကြီးပေါ်မှာ ဘာမှ ရေးမထားဘဲ ဖေဖေနဲ့ ဝေးနဲ့ ပဲသိတဲ့ ဖေ ဖေလက်နဲ့ ပျိုးပင်လေးတစ်ပင်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေပုံလေးပဲ ဖြစ် သလို ဆွဲထားသည် ။

ဒါဘယ်သူလာပေးတာလဲလို့ မေးမည်ပြင်တော့ မနူးအူးမားတို့ က ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သည် ။ ဂျပန်တချို့က တင်းတင်းပြတ်ပြတ် နေကြ သည် ။

တချို့ကတော့ မတင်းပေမယ့် ကင်းကင်းနေ၏။ ဝေးကတော့ ကင်း ချင်တဲ့ သူနဲ့ လည်း မိတ်ဖွဲ့ထားသည် ။ တင်းနေတဲ့ သူနဲ့ တိုက်ဆိုင်မိရင် လည်း အပြုံးနဲ့ မျက်နှာလွှဲ၏။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်မှန်းတန်းမိသမျှ မြန်မာတွေရော ဂျပန်တွေရော ဝေးနဲ့ အဆင်မပြေတာမရှိပေ။ သူမ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီအတွက် မားကတ်တင်းနှင့် စီးပွားစီမံသင်တန်းတွေ တက်ရသည် ။

ကုမ္ပဏီရုံးခွဲကခိုင်းသည့် ပရောဂျက်တွေလည်း စနစ်တကျမှန်ကန် အောင် လုပ်ရသေးသည် ။ လူနဲ့ အလုပ်နဲ့ မပြတ်တာတောင် မြန်မာပြည် ကို လွှမ်းသည့်စိတ်က အိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်း နှိပ်စက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထိ ကိုယ့်အတွက် စာပို့မည့်သူမရှိခဲ့ပေ။

ကိုယ့်အခန်းပြန်ရောက်တာနှင့် မေးလ်ဖွင့်ကြည့်သည် ။ ဖုန်းမှာ အသံမက်ဆွေချ်နား ထောင်၏။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ခရီးသွားပြီဆို နောက်ဆံတင်းတာကို မကြိုက်တဲ့ သူပါ။

အိပ်ခန်းထဲရောက် လာပြီး စာအိတ်ကို စိုးရိမ်မကင်းစွာကြည့်မိရင်း စားပွဲပေါ်မှာ သေချာတင် သည် ။ ပြီးတော့ နောက်မှာ ဖားလျားဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်တွေကို အဖြူရောင်သားရေကွင်းလေးနဲ့ စုသိမ်းထည့်ထားလိုက်ကာ အိမ်နေရင်းအင်္ကျီ မြန်မြန်လဲဝတ်လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်လေးမှာ ပေါင်မုန့်မီးကင်စက်ပြေးပိတ်၊ ရေချိုးကန်ရေသွားဖွင့်၍ ထမင်းပေါင်းအိုး လေးပါ ပြင်ထားလိုက်သေးသည် ။

ထို့ပြင် နေကာတွေဆွဲတင်လိုက်ပြီးမှ အိပ်ရာထဲမှာ အကျအနလှဲ၍ စာအိတ်ကိုကိုင်၏။ ဒါတောင် ထူးဆန်းစွာရေးသည့် ဖေဖေကိုစိတ်ပူကာ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည် ။ ပြီးမှ စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

သမီး

ဖေဖေအလုပ်ထဲမှာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမားတစ်ခု ကြုံနေရတယ်..

ဟင်!...

ဝေးရင်ခုန်သံဒုတ်ခနဲ ဆောင့်မြည်သွားကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးသားလေး ဖြစ်သွား၏။ ဖေဖေဆီက ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြားရလိမ့်မည်လို့ မထင် ။ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။

စိုးရိမ်စိတ်ကြီးကာ စာတစ်ကြောင်းကိုပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖတ်မိနေသဖြင့် စာတစ် ကြောင်းနဲ့ တစ်ကြောင်းကို အဘိဓာန်စာအုပ်ပြေးဖွင့်ပြီး ဘာသာပြန်နေရတဲ့ အတိုင်း၊

သမီးပြန်မလာမချင်း ဖေဖေအကြောင်း မကြားဘူးလို့ နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုသမီးမှာ လည်း အန္တရာယ်ရှိနေတယ်။

အကြောင်းစုံရှင်းပြဖို့ ဖေဖေအချိန်မရဘူးသမီး၊ သမီး ပြန်ရောက်လာမှ ကိုအေးသောင်းကိုမေး။

သမီးကို ဒီစာအရေးတကြီးပို့ရတဲ့ အကြောင်းက စာရပြီးတာနဲ့ သမီးရဲ့ ပုံစံကို လူမှားသွားလောက်အောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ပါ။

ဘုရား .. ဘုရား..။

ဒီလောက်ထိအရေးကြီးနေတာ ဖေဖေဘယ်လိုပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ လဲ။ ဖခင်ဖြစ်သူက ကိုယ့်အတွက်စိတ်ပူလို့ မှာ နေပေမယ့် ဝေးကတော့ ဖေဖေ့ကိုပဲစိတ်ပူနေမိသည် ။

စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်ရင်း ရင်တွေပူလာတော့ ခုချက်ချင်း မြန်မာနိုင်ငံကိုထပြေးသွား ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့သည် အထိ...။

ဖေဖေကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တဲ့ လူတွေက ဖေဖေတို့ ကိုသိနေကြတယ်။ အသက်န္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အထိ ပြဿနာရှိနေတယ်။ သမီးမြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်လာရင် အိမ်ကိုတန်းမပြန်နဲ့ ၊ ကိုအေးသောင်းတို့ နဲ့ ရော၊ သမီးနေထိုင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရော ချက်ချင်းမဆက်သွယ်ပါနဲ့ ..။

ကိုအေးသောင်းနဲ့ အားလုံးတိုင်ပင်ပါ။ သူ့အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖေဖေ အထူး မှာ ချင်တာက သတိဝီရိယနဲ့ နေပါ။

ဖေဖေ

စ ၁အေ ၁က^၁ မ,၁ လည်း ပျိုးပင်လေးနဲ့ လက်တစ်စုံကို အမြန်ရေးခြစ်ပြီး သင်္ကေတလုပ်ထား၏။ ဖေဖေမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေရှိနေလို့ လဲ။ ဘာကြောင့် ဒီထိလိုက်ပြီး အန္တရာယ်ရှိနေရတာလဲ။

နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း စာကိုလည်း ကိုင်ထားလျက် စားပွဲမှာ သွားထိုင်လိုက်မိသည်။ ။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲပြန်ထကာ တိုက်ခန်းရှေ့လမ်းတစ်ဖက်မှာ ကားအနက်နဲ့ ရပ်နေကြသည့် လူသုံးယောက်ကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

ဟင်!...၊ ဒီလူတွေ ငါ့အခန်းကို ကြည့်နေကြတာပဲ။

ကုတ်အင်္ကျီအနက်တွေနဲ့ မျက်မှန်နက်တွေ ဝတ်ထားကြသည်။ ။ အားလုံးက လူလတ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိကြတာ ဖျတ်လတ်သန်မာပုံတွေလည်း သိသာ၏။ သေချာကြီးကြည့်နေရင်း ငါ့ကိုများ မြင်နေရသလားလို့ တွေးမိကာ ပြတင်းဘောင်မှာ ပြေးကွယ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ပြန်ချောင်းကြည့်မိလျှင် အချင်းချင်း အချက်ပြပြီး တစ်ယောက်သောသူက ဒီ ဘက်ကို ပြေးကူးလာ၏။ ကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ဖုန်းပြောရင်း သူမရဲ့ အခန်းကို မော့ကြည့်နေလေသည်။ ။

သေချာပါပြီ၊ ဒါ ဖေဖေ စိုးရိမ်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေ..၊

ရုတ်တရက်ကြီး စာရွက်လေးကိုင်ရင်း ဝေးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူတို့ ကိုယ့်ဆီလာတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ချောက်ချားတာလား၊

မဟုတ်ဘူး၊ ငါချောက်ချားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတကယ် ..၊

နင်ဘယ်ထွက်ပြေးမလဲဝေး၊ မြန်မြန်တွေး မြန်မြန်လုပ်စမ်း..၊

“ဒေါက် .. ဒေါက်”

အသံကျယ်အောင် လက်မှာ တမင်အားထည့် ခေါက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပီကေဝါးခြင်းကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး နားစွင့်ကြည့်၏။

“ဒေါက် .. ဒေါက်”

နောက်ထပ်တံခါး ခေါက်လိုက်ပေမယ့် လက်ရုပ်လိုက်တာနှင့် ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့် ကန်ထည့်လိုက်၏။

“ဒုန်း..ဒုန်း”

တံခါးချပ်ကြီး ဆောင့်ပွင့်သွား၏။ အထဲမှာ လူသူအရိပ်အယောင်မမြင်ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ သို့သော် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝင်လာသည့်လူ၏ မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည် ။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ကို ဒုန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားအောင် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်ကာ ရေချိုးခန်းကိုသွားကြည့်၏။ ထို့အပြင် အထဲကိုအေးဆေးဝင်သွားကာ ရေလျှံနေသည့်ကန်ကိုတောင် ပိတ်ထားပေးလိုက်သေးသည် ။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် နှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“လစ်သွားပြီလား..”

အရင်ဝင်လာသည့်လူက အိပ်ရာခုတင်ပေါ်က ကောက်ယူလာသည့် စာအိတ်ခွံကိုကမ်း ပေးကာ ...

“ဒေါက်တာဦးစိန်ဝင်းက စာပို့ထားတဲ့ ပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလေးတင်ထွက်ပြေးသွားတာ”

ပြောပြီးတာနှင့် ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် ပြန်ထွက်လာကာ ...

“ဒုန်း .. ဒုန်း”

“ခွမ်း ...”

ရေ ၂.၈ ၂၁ ရှိသမျှ စားပွဲကုလားထိုင်အစွန်းအစတွေကို

လွဲရိုက်ကန်ကျောက်ပစ်ခဲ့၏။ နောက်မှ လာသည့် လူတွေကလည်း တက်ခေါက်ကာ...

“အလုပ်ရှုပ်ရဦးမယ်၊ တောက်”

“ဒီပုံဆို ဒီဆရာဝန်က မရိုးသားတာသေချာပြီ”

ပြောနေရင်း ဖုန်းထုတ်လိုက်ပြီး...

“အောက်မှာ လမ်းကြောင်းရှိသမျှ သေချာလိုက်ပိတ်ထား၊ အပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး”

“... ..”

ဖုန်းပြောရင်း တစ်ယောက်ကခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် ထွက်သွား၏။ ကျန်ခဲ့သည့်တစ် ယောက်၏ ခြေလှမ်းက ပြတင်းတံခါးပေါက်နားက အရာတစ်ခုစီ စိတ်ပါဝင်စားစွာလှမ်းသွားခဲ့ပြီး ဖြူလွှသောလက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ဆလိုက်မှန်တံခါးတွေဆီ စူးစိုက်သွားခဲ့၏။

ဒီနားကို တစ်ယောက်ယောက် ကပ်လာသလားလို့ စိုးရိမ်နေသည့် ဝေးရဲ့ ရင်အုံမှိုမှိုလေးသည် လည်း စည်တီး နေသကဲ့သို့ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခါမြည်ဟီးနေ၏။

ခြောက်ထပ်က နံရံမှာ ခြေတစ်ဖဝါးစာလေးကို ကုပ်ကပ်နင်း၍ ကျောက်ပဲနေရသည့်အ ဖြစ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေကိုပါ ဖိမှိတ်ထားမိ၏။

ဒီခြေသံဟာ ပြတင်းတံခါးဆီ တကယ်ရောက် လာပြီး ဆလိုက်ကို ဆွဲတင်ကြည့်လိုက် မည်ဆိုလျှင် ...

“ဒီး ..”

ဖုန်း၏ တုန်ခါနှုန်းက ပြတင်းပေါက်ဆီရောက်နေခဲ့သည့် သူ့စိတ်
တွေကိုတုံ့ ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့၍ ..

“ဆင်း လာပြီ”

“... ...”

“သိတယ်၊ ထားခဲ့ပြီးသွားလို့ ရတယ်”

စကားသံနှင့်အတူ လှုပ်ရှားမှုက ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ နောက်ဆုတ်
ဝေးကွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေကာ ဝေးနှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိ
ကိုက်ထားရင်း မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်လိုဖော်ပြရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။ ဒီတစ်ခါ
မ ၂၁ သူမလွတ် မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့
စိတ်ဗုန်းဗုန်းကျသွားခဲ့ပြီးမှ လက်မတင်လေးလွတ်မြောက်ခဲ့၏။

ဒီလူတွေက ဘယ်ကလူတွေလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေခဲ့
တာလဲ၊ ဒါဆို ဖေဖေ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီလဲ။

ထိုနေရာမှာ ပဲ ကျောကပ်ထားရင်း မျက်ဝန်းတို့ ကို ရှေ့တူရူသို့စူးစို
က်ရင်း ဖေဖေ အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဆုတောင်းလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ သူ
မအသက်အောင့်ကာ ခြေထောက်တွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရွှေ့၏။

ထိုခြေလှမ်းတို့ သည် ဖေဖေဆီအရောက် အမြန်ဆုံးပြန်သွားနိုင်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ချက်များ နှင့် ဖြစ်ကာ ...။

အခန်း (၃)

လေယာဉ်ဘီးလှိုမ့်သံကြောင့် လူကလှုပ်ရှားသွားသလို ပူလောင်နေသည့်အတွေးများ နှင့်စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ လေယာဉ်ကြီးက ပြေးလမ်းပေါ်ကနေဝေဟင်သို့ ခြေလှမ်းတိုး၍ သိမ့်ခနဲထိုးတက်သွား၏။

အိပ်ခန်းထဲကနေ လေယာဉ်ပေါ်ထိ
သူမချောမောစွာရောက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သလို လေယာဉ် ကြီးကလည်း ဝေဟင်ထက်သို့ ထိုးခွဲပျံသန်းနေပြီ ဖြစ်၏။

သူမ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ချောမောလှပစွာ ပြန်ရောက်နိုင်တော့မည်ဆိုသည့်အသိက တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသမျှတို့ ကို အမောပြေရင်အေးဖွယ်ဖြစ်သော်ငြား ...

“ဟင်!..”

သူမရဲ့ ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားကနေ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား မျက်လုံးစူးစူးနှင့်နောက်ကိုလှည့် ကြည့်လာသည့် မျက်နှာကြီးတစ်ခု ..။

ပြီးတော့ အလယ်လမ်း၏ တစ်ဖက်ထိုင်ခုံမှာ လည်း ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မျက်မှန်အနက်နှင့်လူ ..၊

ထိုစဉ် မျက်ဝန်းထောင့်က ဖျတ်ခနဲအရိပ်ကြောင့် ကိုယ်လေးကြွကာ နောက်ကိုလှည့်ပင်းလိမ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမနောက်ကထိုင်ခုံကြားကနေ ရှေ့ကိုတိုးကပ်ပြီး အံ့ကြိတ်ကြည့်
နေသော လူတစ်ယောက် ..၊

သုံးယောက်လုံးသည် သူမမြင်လိုက်စဉ်က ပုံစံတွေအတိုင်း
ကုတ်အင်္ကျီတွေနဲ့ ချည်းဖြစ်ကာ သူမရဲ့ မျက်နှာစာသုံးဖက်မှာ ညှပ်ပူးညှပ်
ပိတ် နေရာယူထားကြ၏။

လေယာဉ်သည် ဝေဟင်မှာ အမြင့်ပေ ဘယ်လောက်ပျံသန်းနေပြီလဲ
မသိသော်လည်း သူမအတွက် လွတ်မြောက်ခွင့်က လေယာဉ်ပေါ်ကခုန်
ချဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိတော့ရာ ...

“ဟိတ် ...”

သူမမျက်လုံးကစားပြီး ထရပ်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ရှေ့ခုံကြားထဲက
နေ လက်တစ်ဖက်ထွက် လာပြီး သူမလက်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖိဆုပ်
ထားလိုက်၏။

“နင် ဒီပေါ်ကခုန်ချပြေးရင်တောင် မလွတ်တော့ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလို
က်စမ်း”

“ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ၊ လွှတ်နော် ..ဟောဒီမှာ ကယ် ...”

ဟင် ..၊

ကိုယ့်အသံကို အကျယ်ကြီးကြားလိုက်ရကာ မျက်လုံးတွေပါပွင့်သွား
ခဲ့၏။ ထိုအခါ သူမရဲ့ ဘေးခုံရှေ့မှာ ရပ်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်က
တပ်ထားသည့်မျက်မှန်နက်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကို ငါထိတောင်မထိရသေးဘူး”

“ဟုတ် .. ကျွန်မ .. အဲ ..ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလို့ ”

ကျွန်မဆိုတာကို ‘မ’သံမဆုံးမီ ကမန်းကတန်း ပြောင်းလဲပစ်ရကာ ဇက်ကျိုးအောင်အိပ်ပျော်နေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမအိပ်မက်မက်ပြီး ဒီထက် ဘာမှ ကယောင်ကတမ်း မပြောမိတာကံကောင်း၊

နင်က ကောင်လေးဖြစ်နေပြီလေ၊ သတိကျပ်ကျပ်ထားစမ်း .. မပေါ့ဆနဲ့ ..၊

“ဟေ့ကောင် .. မင်းအိတ်ကို အပေါ်တင်မှာ လား၊ ပေါင်ပေါ်တင်ထားမှာ လား၊ တစ်ခုခုလုပ်၊ ငါ ရပ်စောင့်နေရတာကြာပြီ”

“ဘာများ အဆင်မပြေတာရှိလို့ ပါလဲရှင်”

လေယာဉ်မယ်လေးရောက်လာတော့ သူက ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဝေးကလည်း အိတ်လေးကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်သဖြင့် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ဂျာကင်ရွှေအိုရောင်လက်ပတ်နာရီက ရှားညိုရောင်ရဲရဲနဲ့ နက်စွေးသော ရှားရင့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပုံစံကို ခဏအတွင်းမှာ သုံးသပ်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့၏။

ကိုယ်လုံးက သွယ်ပေမယ့် အရပ်ကတော့ တော်တော်မြင့်၏။ ဘေးမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက် တာနှင့် လက်မောင်းအင်္ကျီစချင်း ထိကပ်သွားတာကို ဝေးကပန်းလေးကျုံ့ပစ်၏။

သူကလည်း ဝေးကိုင်းကြည့်ပြီး အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ မျက်မှန်ကို သေချာသိမ်းနေရင်း ဘာမှ မပြောခဲ့ဘဲ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်ကာမှ ...

“မင်းက ငါ့ကိုတင်းနေတာလား”

ဘာလဲ .. ဘယ်သူ့ကို စကားပြောလိုက်တာလဲ..၊

ဝေးကြားလိုက်ပေမယ့် ဘာမှ မပြောပဲ နေလိုက်မိ၏။

“ငါလည်း မင်းကိုမနှိုးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ခုံမှာ ထိုင်ရတာ အဆင်မပြေလို့ ”

သူပြောနေကာမှ သတိထားမိသည် ။ လေယာဉ်ထွက်ကာမှ သူဘယ်ကနေထလာတာလဲ၊ လေယာဉ်ဘီးစလှိမ့်ပြီဆိုတာနှင့် နေ့ရောညရော မအိပ်ရဲမစားရဲ ဖြစ်နေခဲ့သမျှ အန္တရာယ်ကင်းလောက်ပြီလို့ တွက်လိုက်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေ မှိတ်လိုက်မိသည် ။

မြင်လွှာတွေ ပိတ်ကျသွားပြီဆိုတာနှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားမည်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမထင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်တစ်စီးလုံးကို သူမ မသိတော့တာ ဖြစ်၏။

“မင်းက ဘယ်ကိုလဲ၊ စင်ကာပူပဲလား၊ မြန်မာနိုင်ငံထိလား”

ဒီလောက်ထိ ပြန်မဖြေတာတောင် မေးခွန်းတွေက ဆတိုးကိန်းဖြစ်လာသဖြင့် စိတ်က ထောင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ဇွတ်ကြီးကို စပ်စုနေတာပါလား”

ပြောချလိုက်တော့ သူမျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည် ။ ဝေးက မျက်နှာလေးရှေ့ပြန်လွှဲပြီးမှ ...

“ခရီးသွားချင်းမို့ စကားပြောဖော်ရအောင် ဘာညာဆိုလည်း သူများက ပြောချင်မပြောချင် အကဲခတ်ဦးမှ ပေါ့”

“မင်းကလည်း ဇွတ်ကြီးကောနေပါလား၊ စပ်စုသလိုဖြစ်သွားရင်လည်း မင်းမဖြေနဲ့ ပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ စပ်စုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မ

င်း ဘယ်က လာပြီး ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ
နှိုးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းရဲ့ အိပ်ချင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို
မြင်လိုက်ရပြီး အားနာသွားလို့ ”

ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ သူနှိုးလိုက်လို့ နိုးရတာလား၊
ကိုယ့်အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် လန့်နိုးရတာလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မသိ .
။

“ခုပဲလေယာဉ်စထွက်တော့ မင်း အဲဒီလောက်ထိ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်နေမယ် မထင်မိဘူး၊ ပခုံးပုတ်လိုက်ပြီးမှ မင်းကလည်း လန့်ဖျပ်
အော်တော့...”

“လန့်ဖျပ်အော်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါသသံလေးနှင့် ပြန်ဖြေရှင်းလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ
ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည် ။

ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်မှာ
တော့ သေချာပါသည် ။ ပြီးတော့ မျက်နှာပုံစံက ညိုညက်ညက်နုဖတ်ဖတ်
နဲ့ ..၊

ဒါနဲ့ တောင် အိပ်မက်ပြီး လန့်ဖျပ်အော်တာကို သင်းကမာနတစ်ခွဲ
သားနဲ့ နေချင်သေးသည် ။

“အိုကေ .. မင်းကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး၊ အေးဆေးအိပ်တော့”

လေယာဉ်ပေါ်မှာ စားတာသောက်တာတွေလည်း ဝေးဘာတစ်ခုမှ
ယူမစားပေ၊ စား ချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ အိပ်ချင်စိတ်တွေသာ ကြီးစိုးနေပေ
မယ့် အိပ်လို့ လည်း မရတော့ပေ။

ထို့ပြင် သူ့ဘာသာ စားသောက်မျိုချပြီး အေးဆေးမနေဘဲ...

“ဟေ့ကောင် .. ရော့ယူထား၊ အခု မဆာလည်း ဆာတဲ့ အခါ စားလို့ ရအောင်”

ပါကင်ဘူးလေးတွေနဲ့ မုန့်တွေကို လေယာဉ်မယ်ဆီက ယူထားလိုက်ကာ သူများ အတွက်ပါ စီမံခန့်ခွဲပေးနေသေးသည် ။ စကားမပြောချင်တာမို့ ယူထားလိုက်ပြီး ရှေ့က ဘောက်စ်လေးထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည် ။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒါနဲ့ လည်း မပြီး ...။

“ယူ လိုက်လေကွာ”

နောက်ထပ် စားစရာဘာပေးပေး ပါးစပ်ကလည်း ယူခိုင်းသည် ။ လက်ကလည်း ပါကာ ဟိုကယူပြီး ဒီဘက်ကိုလှမ်းထည့်ပေးတော့ ပခုံးချင်းတိုက် လက်ချင်းတိုက် ..၊

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ ပန်ဆောင်မှုကောင်းတဲ့ ဆုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို အနှောင့်အယှက်တောင် ဖြစ်သေးတယ်”

ဝေးသူ့ကို ဒေါသထွက်သလောက် မပြောမိအောင် ဟင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားတိုင်း ကိုယ့် ဘာသာ ချိုးနှိမ်ဖြေသိမ့်ပြီးမှ ပြောရသည် ။

ထို့ကြောင့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ဒေါသကြောင့် တလက်လက်ဖြစ်နေပေမယ့် လေသံကတော့ သိပ်မသိသာခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဝေးပြောလိုက်တိုင်း ဖျတ်ခနဲအံ့ဩသွားတဲ့ ပုံ ဖြစ်သွားတတ်ကာ...

“အဲဒါမင်း..အရမ်းပင်ပန်းပြီး စိတ်တိုနေလို့ မြင်ကြားရသမျှကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေပဲ မြင်နေတာကွ၊ မင်းစိတ်တွေ စထရပ်(စ်) အရမ်းများ နေတာ”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အကြောင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားတာတွေ များ နေပြီ၊ ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“မင်းကလည်း အိုဗာတင်းပဲ”

“စောစောက သဘောပေါက်သင့်တာ”

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း သူများ အမိန့်ပေးတာကို ဘယ်တော့မှ နားထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒါစိန်ခေါ်တဲ့ စကား ..၊

ဒီစကားကိုသည်းခံဖို့ က တော်တော်ခဲယဉ်းသွားပြီ ဖြစ်သည် ။ သူ့မျက်နှာကို သတိလက်လွတ် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဝေးထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာချက်ချင်းပြန်လွဲကာ ဘာမှ မ ပြောဘဲ နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဆောရီးကွာ၊ ငါ့စကားက ရန်စသလိုဖြစ်သွားလား မသိဘူး၊ တကယ်ပြောချင်တာက ငါကလည်း မင်းထင်သလို မျက်နှာပြောင်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါ၊ ငါတို့ သုံးနာရီလောက် လေယာဉ်စီးရမှာ လေ၊ ပြီးတော့ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ငါက...”

“ကျွန်တော် အိပ်တော့မလို့ ”

“အရမ်းအိပ်ပျက်ပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့ ပုံပေါက်နေတဲ့ မင်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပါ”

သူ့စကားကိုဆုံးအောင် ဇွတ်တိုးပြော၏။ တကယ်လည်း သူ့ရင်ထဲမှ ရှိတဲ့ အတိုင်း စိတ်ရင်းနဲ့ ပါ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း စီးပွားရှာဖို့ လာနေကြတဲ့ လူငယ်တွေ သူ နိုင်ငံအနှံ့တွေ့ဖူးသည် ။

ပညာတတ်သည့်လူတွေရော ပညာမတတ်သူတွေရော သူများ နိုင်ငံမှာ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရုန်းကန် နေကြရသလဲဆိုတာလည်း သူသိသည်။ ။

ဒါတွေ ဒီလိုရှိခဲ့တာကြောင့် ကိုယ့်အရွယ် ယောက်ျားလေးချင်း ခင်မင်ချင်တာဟန် ဆောင်ပန်ဆောင်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်...

“ဟေ့ ..နေပါဦးကွ ..မင်းကို...”

ကျွတ်...၊

တော်တော်နေတတ်တဲ့ ကောင် ..၊

လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်ရောက်တာနှင့် ခေါ်တာတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တချိုးတည်း လစ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ သူ့မှာ လည်း ဖုန်းမြည်လာတာကိုကိုင်ရင်း ဟိုရှာဒီရှာနှင့် ..၊

“ချိန် .. မင်းဘယ်မှာ လဲ ဦးဗညားတို့ လာကြိုတာ မတွေ့ဘူးဆို”

“ငါ့ဟာငါပြန်နေပြီ၊ ကားပေါ်မှာ ”

တကယ်က ဟိုတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးကလိုက်ရှာရင်း တက္ကစီကို ခုမှ ခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

“ချိန် .. မင်းကို အန်ကယ် သေချာ စီစဉ်ပေးလိုက်တာကို မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ငါနေဖို့ အတွက် ငါ့ဘာသာရှာတတ်တယ်၊ အန်ကယ်ကိုပြောလိုက်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အားလုံးသိတယ်၊ အေးဆေးလို့ ..”

ဒါပဲမပြောပဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးက လမ်းပေါ်ရောက်သွား၏။

“ညီလေး ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

“စံရိပ်ငြိမ်ကို”

ပြောပြီး လက်နာရီကိုဖြုတ်ကာ ကျောဘက်ခြမ်းက ချပ်(စ်)ပြားလေး တစ်ခုကို ခွာလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီကော်လံအချွန်မှာ တပ်ထားသည့် ကြယ်ပွင့်ပုံ အလှကြယ်သီးကိုဖြုတ်၍ ...

“ဒုန်း...”

ကားက ဘရိတ်ဆောင့်အုတ်လိုက်သဖြင့် ကိုင်ထားသည့် အသေးစား ကိရိယာလေးတွေကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဖိညှပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ အကျင့်ပါနေသည့် ခြေထောက်တွေက ရှေ့ကကူရှင်ကို ကန်ထားပြီးဖြစ်လျက်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆောရီးပါညီလေးရာ၊ မီးပွိုင့်ဖြတ်လာတဲ့ ကားကြောင့်ပါ၊ ဆောရီးနော်”

မကြည်သည့် အကြည့်တစ်ချက်ကို မှန်ထဲမှာ ပဲ ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ခွာလိုက်သည်။ ။

လက်ဖဝါး၏ နှလုံးလမ်းကြောင်း သည် တည့်တည့်မှာ ဝိုင်ယာကြိုးနန်းစလေးတစ်စ စိုက်ဝင်နေလျက် ထိုနေရာမှာ သွေးစို့နေ၏။ ကြိုးစလေးကို အသာလေးဆွဲထုတ်၍ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

ဘာဖြစ်လို့ နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ မှ ...။

အခန်း (၄)

“လုံးချင်းဆိုပြီးတော့ဗျာ”

“ဒါလုံးချင်းပဲသားရယ်၊ အန်တီတို့ ကလည်း တစ်ထပ်တိုက်လို့ တော့လည်း မကြေညာထားပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါက ထပ်ခွဲလေးပါ၊ နှစ်ထပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ထပ်ခွဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဦးနေရာမှာ က အဆင်မပြေဘူး အန်တီ”

“နှစ်ဦးနေရတဲ့ ဖိလင်လုံးဝဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး၊ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ဖို့ ဆင်းဖို့ လှေကားက ဘေးမှာ သပ်သပ်ရှိပြီးသား”

“ဒါပေမဲ့ အပေါ်မှာ လူရှိတော့ ထုထောင်းဆူညံသံတွေနဲ့ ”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အပေါ်မှာ လည်း တစ် ယောက်တည်းပဲနေမှာ လေ၊ ပြီးတော့ လူလေးလိုပဲ ယောက်ျားလေး”

ဒါ ဆိုရင်တော့ မဆိုးသေးပါ၊

“ယောက်ျားလေးချင်း နောက်ဆို နှစ်အိမ်တစ်အိမ်တောင် ဖြစ်သွားဦးမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ စာလည်း မချုပ်ရသေးဘူးဆိုတော့ လူလေးသဘောပါ၊ တခြားမှာ သွားရှာဦးမယ်ဆိုရင် အန်တီကိုအားနာဖို့ မလိုပါဘူး”

“မရှာတော့ပါဘူး၊ စာချုပ်ချုပ်တာပေါ့”

စံရိပ်ငြိမ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းရဖို့ က ငှားမည့်နေရာတွေ တိုက်ခန်း
တွေ အများကြီးပဲရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနေချင်သည့်ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
။

“ဒီ မှာ နော်လူလေး၊ ဧည့်ခန်းအိပ်ခန်းမီးဖိုချောင်ကအစ ဘာပရိ
ဘောဂမှ ထပ်ဝယ်စရာမလိုဘူး၊ ထမင်းစားခန်းမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်က
အစ လူလေးအဆင်ပြေရင် ယူသုံးလို့ ရတယ်၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းကြီးတွေ
ကလွဲရင် အသေးအမွှားတွေ ပျက်စီးပျောက်ရှုတာမျိုးရှိရင်လည်း
အစားပြန်ထည့်ပေးစရာမလိုဘူး၊ အန်တီတို့ က ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ငှားအတွ
က် အဆင်ပြေစေချင်တဲ့ စေတနာပါ”

ဒါကျတော့ လေးစားစရာပါ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ တီဗွီ အောက်စက် ကွန်
ပျူတာကအစ အပြည့်အစုံရှိနေသည်။ အဲရ်ကွန်းတွေလည်း ရှေ့မှာ ရော
နောက်မှာ ပါ တပ်ပေးထား၏။

သူ့အတွက် အဆင်ပြေပေမယ့် အပေါ်ထပ်မှာ လူရောက်လာတော့ စ
ကားများ နေသံတွေ ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော်က တစ်လုံးလုံးလိုချင်တာ”

“တစ်လုံးလုံးဆိုရင် အိမ်လခအရမ်းများ သွားမှာ လေ၊ တစ်ကိုယ်ရေ
တစ်ကာယသမားချင်း နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေအောင် အန်တီကညှိ
ပေးတာပါ”

“နှစ်ယောက်လုံးအဆင်ပြေဖို့ ထက် အန်တီအတွက် ပိုပြေသွားတယ်
ထင်တယ်”

သူ့ဧည့်ခန်းမှာ အေးဆေးထိုင်ချလိုက်ကာမှ အသံကို
သတိထားမိသွားသည်။ ဒီအသံကို သူသိနေသည်။ ဘယ်သူလဲ...၊

“ဟင့်အင်း” .. အန်တီပိုရသွားပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိသားစုတွေကို အန်တီအိမ်ကိုမငှားချင်ဘူးလေ ၊ တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုရင်လည်း တစ်ထပ်ပဲနေမှာ ပေါ့၊ အိမ်ဆိုတာ လူမနေရင် ပျက်စီးတတ်တာမျိုး၊ ဒါကြောင့် နှစ်ဦးငှားဖို့ စီစဉ်တာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖုန်းနဲ့ ပြောကြတုန်းက အန်တီအိမ်ကထပ်ခွဲမို့လို့ နှစ်ဦးငှားရမယ်ဆိုတာ ထည့်ပြောရမှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အရင်ပြောထားတာကို အိမ်မကြီးမရဘူး”

“လခလည်း သုံးဆတစ်ဆခွာပေးထားပါတယ် သားရယ်၊ ပြောရရင် အပေါ်နဲ့ အောက် ကျယ်တာချင်းအတူတူပါပဲ၊ ပရိဘောဂတွေရော အဲရ်ကွန်းသုံးလုံးစီ တပ်ပေးထားတာပါ အတူတူပဲ၊ တိုက်ကလည်း နိမ့်နိမ့်လေးဆိုတော့...”

ဝေးမျက်နှာလေး မကောင်းတော့ပေ၊ ဒီလမ်း ဒီအိမ်လေးက ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ အစဉ်အဆက်နေသွားကြသည့်နေရာမို့ တမင် ရွေးချယ်လိုက်တာဖြစ်သည် ။

အထူးသဖြင့် မကောင်းမှုပြုသည့်လူတွေ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်သည့် နေရာ..၊

“ခုလိုလက်ခံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ လူလေးတို့ အတွက် တိုက်ခန်းတွေ ငှားစရာအများကြီးရှိသလို အန်တီတို့ အနေနဲ့ လည်း ငှားချင်တဲ့ လူတွေရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားတို့ ကို တော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ ဒီမှာ ပဲ ငှားဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ တကယ်ဖြစ်မိတာပါ”

အိမ်ရှင်ဗိုလ်မှူးကြီးကတော်က သဘောကောင်းသည် ။ ကောင်းတာပြောပြော၊ မကောင်းတာပြောပြော အပြုံးမပျက် ရှင်းပြတတ်သဖြင့် သ

ည်းခံနားလည်တတ်မှုလည်း ရှိလေသည်။ ။

“အန်တီက ဒေါ်ထားထားဦးတဲ့ ၊ စာချုပ်မှာ ပါပေမယ့် ထပ်မှတ်မိသွားအောင်လို့ ပါ၊ ဒီက တစ်လမ်းကျော်မှာ အန်တီရှိတယ်၊ ညာဘက်ထိပ်ဆုံးကနေ သုံးလုံးမြောက်တိုက်ပဲ”

“အောက်မှာ လူရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီကွယ်၊ သူကတော့ စုံစမ်းပြီးတန်းတက်တာ၊ သားက ရော ဘယ်နေ့ရွှေ့...”

“ဒီည”

“ည..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီတို့ အတွက် ပြဿနာရှိလို့ လား”

“မရှိပါဘူးကွယ်၊ လူလေးတို့ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ၊ ရပါတယ်”

လက်ထဲထည့်သွားသည့်သော့တွဲကို ဖိဆုပ်ရင်း ဝေးခဏတော့ ငိုငံ နေမိသည်။ ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို ဆက်သွယ်မရသေးသည့် အကြောင်းကို စိတ်ကရောက်သွားမိ၏။

ဖေဖေနဲ့ မတွေ့ရသေးသရွေ့၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖေဖေ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ မသိရသေးသမျှ သူမအတွက် အဆင်ပြေခြင်းဆိုတာ ရှိလာမှာ မ ဟုတ်ပေ။

ခုထိ အန်ကယ်ဦးအေးသောင်းတို့ မိသားစုနဲ့ လည်း မဆက်သွယ်ဝံ့ သေးပေ၊ ကိုယ့်အိမ်ရာကိုမပြန်ရဲဘဲ မဆီမဆိုင်ရပ်ကွက်နေရာတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း ငှားရမ်းနေခဲ့ရတဲ့ အထိ သူမစိတ်ဦးတည့်သည့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာတွေပဲဖြစ်သည်။ ။

သူမရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ထားရသလို ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ
လည်း ဖြတ်တောက်ထားခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ ဖုန်းတောင် မဆက်ဘဲနေခဲ့ရ၏
။

မြန်မာနိုင်ငံရောက်လာသည့်ညမှာ ပဲ ဦးအေးသောင်းဆီ ဖုန်းဆက်
တော့ ..

“သမီးရဲ့ ဖုန်းကို ကတ်ချိန်းလိုက်တော့သမီး၊ အလုပ်ကိစ္စတွေကိုလ
ည်း ဖြတ်တောက် ထားလိုက်ပါ။ သမီးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဟောင်းနဲ့ သမီးမှန်း
သိနေတဲ့ လူအားလုံးကို ဘယ်ကိုမှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့ ၊ အရမ်းကို
အရေးကြီးလို့ ပြောနေတာပါ။ ဖုန်းနံပါတ်ကနေ ခြေရာခံလာနိုင်လို့ ပါ။
အန်ကယ်နဲ့ သမီးရဲ့ ဖေဖေ သမီးကိုမဆက်သွယ်နိုင်သေးဘူး”တဲ့

ဖုန်းပြောတာက မန်းကတန်းကြီးဖြစ်နေကာ ဘာမှ သေချာမပြောဘဲ
ချပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူမနားလည်သွားခဲ့သည် ။ ဘဏ်ကပိုက်ဆံကို
တောင် ထုတ်ယူဖို့ က မလွယ်တော့သော အခြေအနေတစ်ခုမှာ သူမရပ်
တည်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့သော ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုက ဖေဖေနဲ့ သူမဘ
ဝကို ဒုတိယအကြိမ် မွေနှောက်နှိပ်စက်ပြန်ပြီလား။

မေမေဆုံးစဉ်ကလည်း ဖေဖေခမျာ သမီးလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဗျာများ ခဲ့
ရသည် ။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကိုက အလယ်အလတ်တန်း လူတန်းစားအ
ဆင့်ပဲမို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လက်ထပ်ကြတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး
ပညာတတ်တွေဖြစ်ကြသည့်တိုင် ပြည့်စုံရုံအခြေနေမျိုးမှာ ပဲ လှုပ်လီလှ
ပ်လဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

နှစ်ယောက်စလုံးက သားဦးသမီးဦးတွေ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပညာ
စုံတာနှင့် ကြင်ရာစုံဖို့ ကို မတွေးကြသေးဘဲ မိဘတွေကို ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြ

သည် ။

လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ထိ မိဘတွေကို ထောက်ပံ့ကြဖို့ စိတ်တူကိုယ်တူဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာမို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ တော့ ပိုလျှံတယ်လို့ မရှိခဲ့ပေ။

ဝေးကိုမွေးပြီး ဒေါ်ဆုမြတ်နေက သိပ်မကြာခင် ဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်ဝင်းတစ်ယောက်တည်း သမီးလေးဘဝကို အဖေလိုရော အမေလိုပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည် ။

လိုအပ်ချက်များ စွာနှင့် မိသားစုအခြေအနေက ယိမ်းယိုင်ဆိုးရွားဖို့ ပိုတိုးလာသဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲရပ်တည်ခဲ့ရ၏။

ဒီအခြေအနေတွေထဲကနေ ဝေးကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်၊ ထူးချွန်ထက် မြက်အောင်၊ ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ဦးစိန်ဝင်း ကြပ်မတ်ထိန်းကျောင်းခဲ့လေသည် ။

တစ်သက်လုံးမှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ လူမှုပတ်ဝန်းကျင် ဘာဆိုဘာမှ ထိခိုက်ငြိစွန်းတာ မရှိခဲ့ဘဲ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ မှောင်ခိုလောကသားတွေနဲ့ မှ ဆူးနဲ့ ပဝါလိုငြိခဲ့ရ၏။

အဖြစ်တွေကိုအရှည်ကြီး ပြန်စဉ်းစားနေမိပေမယ့် ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုသည့် အဖြေကိုတော့ သူမကွက်လပ်ထားခဲ့ရ၏။

ကိုယ့်ဘဝကို ဒီအခြေအနေထိ ထည်ထည်ဝါဝါ ရပ်တည်နိုင်အောင် ဖေဖေဘက်က နေကြတ်ချိန်ဆိုတာ မရှိစေခဲ့ဘဲ ကြိုးစားတာဝန်ကျေခဲ့သည် ။

ဖေဖေအတွက်ကိုတော့ သူမ ဘာမှ မကူညီနိုင်တော့ဘူးလား၊ ဖေဖေ

တစ်နေရာမှာ ဘယ်လိုခက်ခဲပင်ပန်းနေနေ သူမ ဘာမှ သိခွင့်မရှိတော့
ဘူးဆိုလျှင်...။

* * *